

Лучанин написав музику для українського трилера

Днями завершилися зйомки українського трилера «Порятунок». Спочатку стрічка планувалась як короткометражка, однак оригінальний сюжет підштовхнув до створення цікавого повнометражного фільму, пише Filmstreet. Режисером і сценаристом стрічки став Олександр Литвиненко. Музику до картини написали Поль Солонар і лучанин Дмитро Монатік, який став відомим після участі у телепроєктах «Танцюють всі» та «Х-фактор».

Четверо вінничан отруїлися грибами

Четверо мешканців міста Гайсин Вінницької області потрапили до лікарні з гострим отруєнням дикими грибами, інформує Держслужба з надзвичайних ситуацій. Рятувальники повідомили, що постраждалі зібрали в лісі гриби, а пізніше, скуштувавши страву, отруїлися небезпечними токсинами. Серед госпіталізованих виявилася дитина. Зараз стан пацієнтів оцінюється як середньої тяжкості, хід справи контролює ГУ ДСНС в області.

Микитичівська довгожителька з Паніної Лози

«Паніна Лоза» — на цьому хуторі я росла.

Батьки мали трохи землі за смугою, на Гряді. За Польщі закінчила чотири класи. Бідували, у сім'ї були ще сестра Валя і брат Юзік. Мене, старшу, відправляли на заробітки до панів в Устилуг та Ізов. А тут ще війна... Взимку 1943-го поляки забили батька. Пам'ятаю, йшли ми з ним у Чернявку і ще здалеку побачили німців, але зразу зметували, що то поляки перевдягнені. «Я ще млада, відпустіть», — прошуся, зі страху плутаючи польські й українські слова. Тато їм паспорт показує, а там національність — «українець». Через сльози пояснюю, що мати у мене полячка. Нічого не допомогло. Мене ще з двома жінками ведуть в один бік, батька — в інший. Тільки ззаду постріли почули і крики страшні. Вже й не знаю, як додумалась, але скинула з себе кожуха і кинула ним в озброєного поляка, а сама навтьокки. Враз ногу облекло вогнем — то куля стегно навиліт просікла. Дякувати Богу, врятувалася і не хворувала. Пізніше знайшли ми батька. Як побачили — жажнулися, нарахували на ньому 43 колоті рани. Схоронили його в Устилугу. Як далі жити? У хаті голод із усіх кутків світить. Врятував нас татів спадок — добра молотарка. Хто мав трохи зерна, то йшов до нас, а скоріше — до мене, бо в усі села їздила з тією молотаркою. За роботу платили зерном. Яюсь вертаюсь із Коритниці, худа, висохла, ледве мішок із заробленим притягла. Вдома відкрила, а там замість збіжжя — пісок із мишачим послідом. Отак дурили сироту. Відтоді завжди ще при хазяїнові перевіряла свій заробок.

Для молодшої дівчини воєнне лихоліття запам'яталося не тільки болючими втратами, виснажливою заробітчанською працею, а й не менш важкою і безрадісною на чужині.

— Врятувалася від німецького пекла, то попала в совєцьке, — продовжує згадувати, як на початку 45-го відбудовували заводи на Донбасі. — Ніхто не питав нас, дівчат і жінок, чи маємо силу підняти важеного молота. Дали у руки — і бий ним камінь, а його тьма-тьмуца валялася серед зруйнованого заводу, знищеного руськими ще перед приходом

німців. Скільки важив той молот? Ніби пудовий був. Били ним по величезних брилах, він не слухався, і, бувало, знесилени мліли й падали біля того каміння. День-два відхакувалися у гуртожитку, а там вовша заснути не давала. З їжі — борщ-вода з однією-двома зірочками олії, 750 грамів хліба, спеченого невідомо з чого. Тих, хто вже не міг робити, без грошей і документів відправляли назад. А вдома теж біда, але дома є дома. Трохи оклигала і пішла у колгосп. Багато літ коней водила на полі, молотила ними, потім — дорякою, свинаркою, у ланці на полях днювала і ночувала.

— Врятувалася від німецького пекла, то попала в совєцьке. Ніхто не питав нас, дівчат і жінок, чи маємо силу підняти важеного молота. Дали у руки — і бий ним камінь, а його тьма-тьмуца валялася серед зруйнованого заводу, знищеного руськими ще перед приходом німців

Не за горами було пізнє і безрадісне, бо без дітей, заміжжя. Мама зарізала двоє телят, драгліл наварили дерев'яні ночви, спекли м'яса. Колись драглі пахли по-особливому смачно, тепер таких нема. Зараз і листя лаврове смак змінило. Двоюрідна сестра зі штапелю пошила весільне плаття, зверху і на рукавах у «вощини» зібране, таке гарне! Розписалися ми з Миколаєм із Новин і поїхали вінчатися у Стенжаричі. Колись у селі була дерев'яна церква, та у війну її поляки спалили, а у Коритниці муровану знищили. Потім колгосп із віцілої цегли стіну в свинарнику збудував. Ніхто там робити не хотів, бо то великий гріх. Стоїмо ми, чекаємо батюшку з Мосура, а

його нема й нема. Я до жениха: «Де подівся?». А він мені: «Я йому не казав...». Уже тоді було видно, що життя у нас не вдасться. Так і вийшло. У 38 літ овдовіла, чоловік і раніше слабував, мав опущений шлунок, а загинув на пиломрамі у лісгоспі, як розпилював колоди на дошки: одну не втримав, обірвалася і забила.

Відтоді більше до сестри тулилась, а як вона померла, перейшла у батьківську хату до племінника, власну віддавши квартирантам із Полісся. З ними мала одну мороку. Домовилася, щоб город садили і хату доглядали, децю з речей їм лишила: і меблі, вишивку з павами, і копи. Після війни ми з сестрою ткали рядна, мали свій верстак. Вовну чухали у Любовні (Любомлі. — Авт.), тримали овечки. Килимки гарні суконні робили, а фарбу в селі одне в одному позичали. Децю Саша сюди переніс, але не все. Яюсь зайшла до своєї хати й бачу: квартиранти вишиване полотно взяли на шмати. Шкода стало моєї праці, то й кажу: «Хто ж так робить?». А вони: нащо, тітко, вам те ганчір'я? Не втрималася і дорікнула, що живуть, за хату не платять, хоч би 50 гривень дали: все ж дах мають.

На все воля Божа, та як вибралось, то «щось» знесло крокву, вікна розбило і мало хату не спалило. Як те сталось, прибігли сусіди з криком: «На горіще клубок вогню влетів, рятуйте хату, бо згорить!». Потім племінник розказував, що вікна стояли без скла, а коли заліз на горіще, там вовна і лахміття тліли. Тоді ще в усіх на вулиці електрика погоріла. Може, перуна насалали?

Незважаючи на літа, бабця ще виплює грядки біля хати, варить їсти і досі повчає племінника, як господарювати. А він і не сердиться. Справно поряється біля худоби, свиней і птиці, обробляє поле. Не ображає її Сашко, слухає. За його здоров'я молилась перед іконою Богородиці, яка висить над її ліжком. І мене вчила «Спаси нас, Господи». На життя старенька не скаржиться, хіба що невдоволена малою пенсією, яку так тяжко заробляла у колгоспі, а за донбасівську, каже, десь загубились документи.

Тетяна АДАМОВИЧ,
Володимир-Волинський район

Унікальна траса з'явилася в Дніпропетровську

Удень міста, 14 вересня, віцепрем'єр-міністр Олександр Вілкул відкрив найбільшу в Україні трасу для воднолижників і вейкбордистів.

Це кільцева канатна дорога для спортсменів завдовжки понад 800 м, що більше, ніж довжина траси у Києві та Москві. За один день дніпропетровська кільцева воднолижна канатна дорога здатна прийняти понад 500 воднолижників. Кататись одночасно можуть 12 осіб. Максимальна швидкість руху по трасі — від 30 м/хв для початківців і до 60 м/хв — для професіоналів. Це відповідає стандартам міжнародних змагань.

«Відкриття воднолижної траси міжнародного класу — це заявка на проведення в Україні світових чемпіонатів із водних лиж. Заходи такого рівня дадуть можливість повернути Дніпропетровську статус «воднолижної столиці», сприятимуть популяризації в Україні воднолижного спорту», — сказав під час відкриття траси Олександр Вілкул.

В Україні відкрили найбільшу статую Христа Спасителя

Композиція складається з парубка, який символізує Голгофу (діаметром 20 м в основі та заввишки 3,3 м), і хреста з розп'ятим Христом Спасителем (9 м).

Проєкт і скульптуру створив відомий дніпродзержинський скульптор Гарнік Хачатрян. Монумент вилитий із бронзи на Південному машинобудівному заводі Дніпропетровська. Вага скульптури з Христом Спасителем становить 8 тонн.

Завершено роботи з облаштування Присоборної площі, частиною якої є скульптурна композиція «Голгофа». Зокрема, виконані роботи з будівництва центрального входу й освітлення площі.

— Будівництво дніпродзержинського Духовно-просвітницького комплексу відбувається в п'ять етапів. У 2012 році було відкрито єпархіальне управління. Завершено другий етап — будівництво Присоборної площі, прилеглої до Свято-Миколаївського кафедрального собору. Відкрито єдину в Україні архітектурно-скульптурну композицію «Голгофа». За два роки роботи зі створення Духовно-просвітницького комплексу Дніпродзержинської єпархії Української право-

славної церкви (УПЦ) будуть повністю завершені, — сказав віцепрем'єр-міністр Олександр Вілкул під час відкриття об'єкта.

Третій етап створення Духовно-просвітницького комплексу Дніпродзержинської єпархії Української православної церкви передбачає зведення малого храму: хрестинної, трапезної та актові зали.

Старшокласник закримів у тюрму за розбій

У Кузнецовську Рівненської області 11-класника засуджено до 2,5 року позбавлення волі за розбій.

У квітні парубок із маскою на обличчі зайшов у відділення поштового зв'язку та змусив касирку віддати всі гроші, погрожуючи переляканою жінці пневматичним пістолетом. Забравши 2675 гривень, швидко зник.

Міліція оперативно розшукала підозрюваного. До цього випадку 17-річний юнак тиждень не ходив до школи. Злочин спланував сам і діяв без спільників. За гроші, які забрав на пошті, купив собі одяг і сховався в клубі бильярдний клуб. Пневматичний пістолет узяв у знайомого. Хлопець пояснив, що вчинив злочин, бо йому бракувало гострих відчуттів.

Депутатам перед засіданням роздали ліки «Антикорупцин»

Перед початком засідання Верховної Ради України актори Георгій Делів і Борис Барський роздавали народним депутатам «ліки від хабарництва та брехні».

За словами організаторів акції, вона направлена на боротьбу з «епідемією хабарництва, брехні та лицемірства, що уражає народних депутатів». Із цього приводу «лікарі» прописали нардепам «Антипирин», «Антикорупцин», «Податкиплатин» і краплі для очей «Реальність». Додамо, що спеціально для дітей нардепів

біля ВР роздавали «Антимажорин».

«Ми рекомендуємо депутатам не переходити з партії в партію, бо можна підчепити «поганий вплив», не брати гроші, бо можна зарізатися вірусом, а також не блокувати трибуну, бо там захворювання передаються повітряно-крапельним шляхом», — зауважив Барський. Правоохоронці не пропустили «медиків» до парламенту, тому вони передали ліки для депутатів через «медсестру».

VIII книжкова виставка-ярмарок
«КНИГИ ВЕЛИКОЇ ВОЛИНИ»
КУПОН
одноразовий

Власнику цього купона надається знижка 5% на одноразову купівлю книг під час VIII виставки-ярмарку «Книги Великої Волині»

26-28 вересня 2013 року
Години роботи виставки: з 10.00 до 19.00